

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. J.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. 154039/2018/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 44 A 7/2019 – 22,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 44 A 7/2019 – 22, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10. 12. 2018, č. j. 154039/2018/KUSK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta, na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti **18.200 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Mladá Boleslav rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, č. j. DP-02188/2018, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dle správního orgánu dopustil tím, že dne 9. 4. 2018 jako řidič vozidla značky TESLA, registrační značky X, na náměstí Míru 1002 v Mladé Boleslavi,

nerespektoval vodorovné dopravní značení „šikmé rovnoběžné čáry – V 13“. Za uvedený přestupek správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč. Odvolání žalobce zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) zamítl, neboť neshledal důvodnou žádou z námitek uplatněných v rozsáhlé žalobě. Správní orgány dle krajského soudu žalobci spáchání přestupku prokázaly, neboť vycházely z oznámení o přestupku, fotodokumentace a vyjádření žalobce k podání vysvětlení. Tyto podklady tvoří logický řetězec a ve svém souhrnu jednoznačně prokazují, že se přestupek stal a kdo jej spáchal. Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, kterého se bez náležité omluvy nezúčastnil. Vyjádření žalobce učiněné v písemné formě bylo jeho svobodným a dobrovolným rozhodnutím.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Namítá, že oznámení o přestupku (kde je uvedeno, že se v okolí vozidla nikdo nenacházel) ani fotodokumentace (na níž není zachycena žádná osoba, pouze stojící vozidlo) nemají k otázce, kdo se přestupku dopustil, žádnou vypovídací hodnotu. Jediným podkladem, ze kterého se vůbec podávalo jméno žalobce, bylo jeho písemné doznání o tom, že v uvedenou dobu řídil vozidlo. Jedná se však o nepřipustný důkaz, neboť toto doznání bylo učiněno před zahájením řízení bez poučení o povinnosti vypovídat pravdivě. Že toto vyjádření nelze použít jako důkaz ve správním řízení, vyplývá již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018 – 34. Napadené rozhodnutí je proto dle stěžovatele nezákonné a krajský soud je měl zrušit. Zástupce stěžovatele závěrem obsáhle vyjadřuje nesouhlas se způsobem vyvěšování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že postup stěžovatele naplňuje znaky procesní obstrukce. Pachatel přestupku se (předem poučen osobami, jejichž předmětem podnikání je vytváření obstrukcí) při podání vysvětlení přiznává, nicméně toto přiznání není možné použít jako důkaz. Správní orgán však musí pokračovat v řízení s touto osobou, která je krom obvyklých formálních námitek podjatosti a podávání písemností bez podpisu v řízení zcela pasivní. Podle žalovaného nelze takovému jednání přiznat ochranu. Pokud svéprávná osoba průměrné inteligence písemně přizná svoji vinu, nelze toto přiznání zpětně účelově vyvracet.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[7] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (které si je ostatně dle vyjádření ke kasační stížnosti vědom i žalovaný) vyplývá, že v přestupkovém řízení nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení, neboť takový úkon představuje toliko podání vysvětlení, které nelze použít jako důkaz (srov. rozsudky ze dne 10. 4. 2019 č. j. 1 As 406/2018 – 34, ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 – 28, nebo ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020 – 27).

[8] V nynějším případě přitom skutečnost, že přestupku se dopustil právě stěžovatel, vyplývá pouze z jeho sdělení ze dne 11. 6. 2018, kterým reaguje na předvolání správního orgánu k podání vysvětlení před zahájením správního řízení. Ostatní shromážděné podklady (oznámení o přestupku, fotodokumentace) dokládají pouze to, že došlo ke spáchání přestupku řidičem konkrétního vozidla. Žádné poznatky ke zjištění, kdo tímto řidičem byl, však neposkytují.

[9] Nelze-li bez součinnosti obviněného pro jeho pasivitu shromáždit dostatek důkazů o tom, že dopravní přestupek skutečně spáchal, nemohou jej správní orgány uznat vinným ze spáchání přestupku. Musí naopak řízení zastavit a v případě, že doposud neuplynuly příslušné lhůty, zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Přitom platí, že pokud provozovatel vozidla sám sebe označí za řidiče (resp. jako je tomu v tomto případě, společník a jednatel provozovatele) a v zahájeném řízení o přestupku řidiče zůstane zcela pasivní, mohou správní orgány zvážít, zda nejde o procesní obstrukci, a zda má smysl pokračovat v řízení o přestupku řidiče a činit další kroky ke zjištění řidiče vozidla. Tím spíše za situace, kdy je obviněný z přestupku ve správním řízení zastoupen osobou, která je správním orgánům i správním soudům známa pro nejrůznější obstrukční taktiky, které také v daném řízení skutečně uplatňuje (nepodepsaná plná moc, zcela paušální a judikaturou mnohokrátě vyvrácená námitka podjatosti proti všem úředníkům správního orgánu atd.); viz shora citovaná judikatura.

[10] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že žalovaný opřel svůj závěr o tom, že stěžovatel se dopustil přestupku, výhradně o nepřijatelný důkaz. Skutkový stav zjištěný ve správním řízení proto nemůže obstát a krajský soud měl z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného zrušit.

[11] Způsob zveřejňování soudních rozhodnutí na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu s předmětem nynějšího řízení nijak nesouvisí, kasační soud se proto touto otázkou blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek krajského soudu a v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť krajský soud by s ohledem na výše vyslovené závěry neměl jinou možnost, než tak sám učinit.

[13] Za této situace je soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8.000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč) a dále náklady na zastoupení.

[14] Stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem, pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Stěžovatelův zástupce učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání kasační stížnosti [§ 11 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Soud mu tedy přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 3 x 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300,- Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 10.200 Kč.

[15] Celková výše nákladů řízení tedy činí 18.200 Kč. Žalovaný je tuto částku povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu